

PATRICK LEE

Na útěku

Vyšehrad

Knihy vychází
v roce 80. výročí založení
nakladatelství Vyšehrad
|1934–2014|

Copyright © 2014 by Patrick Lee
Translation © Jindřich Mandák, 2014

ISBN 978-80-7429-074-9

LOWRY SI MUMLAL NAHLAS, co mu táhlo hlavou, když zadával příkazy k zaměření satelitů. „Číslo dvanáct, záběr třikrát tři kilometry. Číslo patnáct, podřízené dvanáctce, index bioorganismy, lidské, ve volném prostoru. Číslo čtyři, podřízené dvanáctce, stejný příkaz.“

Pozoruhodný hardware Mirand doplňovala softwarová sada jako z té nejhorší noční můry konspiračního teoretika. Miranda mohla dostat pokyn zobrazit plochu o velikosti menšího města a izolovat v ní lidské postavy, které nejsou uvnitř konstrukcí vyrobených člověkem. Jedna družice mohla zaznamenávat cíle v širokém rámci, zatímco další dvě nebo tři mohly přiblížit jednotlivé objekty a pořizovat detailní záběry. Během tohoto procesu spolu mohly jednotlivé družice vzájemně komunikovat, aby si efektivně rozdělily pracovní vytížení. Celá operace by nezabrala ani třicet vteřin.

Už to běželo.

Na prvním monitoru byl široký záběr města, země a oceánu, jenž byl znázorněn studenou černou barvou. Ostré body namodralé bílého světla označovaly domy a další zdroje tepla.

Na dalších třech monitorech záběry teprve začínaly naskakovat: přesné snímky lidských cílů přicházející z ostatních satelitů. První snímek ukazoval skupinu lidí v kruhu kolem vysoce jasného tepelného zdroje.

„Táborák na pláži,“ vysvětlil Lowry. „Ignorovat?“

Gaul přikývl. Lowry vydal pokyn systému, aby na ten cíl nebral zřetel.

Další záběry ukázaly schůzku pátracího tým s Currenem u dodávky – Gaul jim před chvílí nařídil, aby se k ní vrátili, aby mohli vyrazit za Rachel a Drydenem, jakmile bude k dispozici jejich poloha.

Jak přicházely další snímky – žena venčící psa, vysoký muž vynášející odpadky – stávalo se zřejmým, že Mirandy při výběru cílů postupují od západu k východu. V tomto případě to znamenalo, že začaly u pobřeží a postupovaly do vnitrozemí. Pravděpodobně chybné nastavení softwaru. Gaul hleděl na monitor ukazující široký záběr města. Táhl se asi dva a půl kilometru od pobřeží k jakémusi nákupnímu středisku úplně vpravo. Mirandy nyní označily všechny cíle ve volném

prostoru v levé polovině a za dalších deset až patnáct vteřin dokončí zpracování pravé strany.

U KRAJE PARKOVIŠTĚ BYLO POUZE JEDNO VOZIDLO, které připadalo v úvahu; Dryden se pro ně rozhodl ještě dřív, než se dostal dostatečně blízko, aby zjistil, jestli je zamčené. Byl to pickup Ford F-150 z počátku devadesátých, možná ještě z osmdesátých let; nebude mít v zapalování nic jiného než měděné dráty a izolaci. Dveře u volantu našel zamčené – žádné překvapení –, ale když se sehnul, aby se podíval interiérem na druhou stranu, viděl, že u spolujezdce nejsou. Rachel, která běžela tři metry za ním, porozuměla; oběhla vůz na druhou stranu, vlezla dovnitř a natáhla se, aby otevřela dveře Drydenovi. Vklouzl dovnitř za volant.

TŘI TISÍCE DVĚ STĚ ŠEDESÁT OSM KILOMETRŮ nad Skalnatými horami postupovala Miranda 15 k jihovýchodu směrem k Mexickému zálivu rychlostí zhruba šesti a půl kilometru za vteřinu, udržovala optické zaměření na El Sedero a pořizovala rychlé snímky lidských cílů na svém seznamu. Cíl číslo sedm, zachycen a odeslán. Cíl číslo devět – palubní počítač zaváhal. V označené poloze se žádný cíl číslo devět nevyskytoval. Miranda 15 automaticky sdělila tuto chybu Mirandě 12, družici sledující nadřazený rámeček a určující cíle. Miranda 12 odpověděla, že cíl číslo devět před 2,315 vteřiny zmizel; v uvedené poloze už se nevyskytovala ve volném prostoru signatura dvou lidských bytostí, místo toho tu byla signatura dvou lidských bytostí uvnitř vozidla, na 99,103% fordů model F-150, rok výroby 1988. Poslední příkazová sekvence operátora specifikovala pouze lidské cíle ve volném prostoru; proto teď byl cíl číslo devět neplatný.

Miranda 15 vyhodnocovala toto dilema čtyři sta osmdesát pět nanosekund, což byla doba potřebná k tomu, aby proběhly všechny tři algoritmy *what if?*, a rozhodla, že nejde o problém, jímž je třeba obtěžovat operátora. Ignorovala cíl číslo devět a postupovala dál.

ŠROUBOVÁK NAŠEL DRYDEN V PŘIHRÁDCE na rukavice. Vypáčil jím kryt zapalování; nastartovat vozidlo spojením drátů zabralo jen pár dalších vteřin.

„Nekrademe,“ prohlásil Dryden. „Půjčujeme si.“

„Je pěkně staré,“ podotkla Rachel. „Asi se jim to moc líbit nebude.“

Dryden vyjel z parkoviště a zahrnul doleva. Přímo před sebou měli nájezd na sto jedničku směrem k jihu. Rachel se ohlédla na světla města rozptýlená v mlze a zhluboka si oddechla.

„Tak si poslechněme zbytek tvého příběhu,“ vybídl ji Dryden.

GAUL ZÍRAL NA KOMPLETNÍ VÁRKU družicových snímků jako člověk zírající na herní automat, který ho připravil o poslední dolar. V zaměřené oblasti bylo ve volném prostoru čtrnáct osob. Nebyly mezi nimi žádné děti.

Byla pryč.

Lowry už mezitím pracoval na rozšíření pátracího rámce, ale Gaul v to žádné naděje nekládal. Původní rámeček pokrýval dostatečně plochu, kam by se v daném čase mohli dostat pěšky. Jejich zmizení znamenalo, že si našli dopravu.

Gaul seděl v židli a rukama si podpíral čelo

Rachel, mimo jeho dosah.

Kdesi ve světě.

Nemohla si pamatovat nic důležitého, jenže to bylo jen dočasné. Jakmile jí z těla vyprchá droga, začne se její paměť během týdne dávat dohromady. Brzy nato si vzpomene na všechno.

Pachuť v jeho ústech ztuhněla. Na pár vteřin se octl zpátky v Bostonu v té zasrané díře na Západní deváté, kdy čekal, až mu na dveře zaklepe policie.

„Pane?“ ozval se Lowry.

„No, co?“

„Možná by nám mohl pomoci některý ze záložních procesorů.“

Gaul zvedl hlavu. Na prvním počítači vyjel Lowry volbu – vlastně jen schválil volbu, kterou doporučil počítač. Softwarový soubor dospěl k témuž závěru jako Gaul: neúspěch při lokalizaci pěších lidí pravděpodobně znamenal, že si naši vozidlo.

„Část posledního softwarového souboru,“ řekl Lowry. „Někdy zůstanou na chodníku tepelné stopy, jestliže vozidlo právě opustilo prohledávanou oblast. Byly by docela slabé, ale Mirandy by jejich senzitivitu zvýraznily a do šedesáti vteřin teplo vystopovaly v závislosti na tom, jak rychle vozidlo odjízdělo. Pokud někdo z oblasti nedávno odjízděl, mohli bychom mít štěstí.“

Široký záběr na El Sedero zůstal nehybný, zatímco družice přenášely nový úkol. Obraz se změnil a zúžil se na pravou stranu, detail nákupního střediska. Slabý a dál se rozplývající pár tmavomodrých čar se táhl z parkoviště k silnici a pak k nájezdu na dálnici.

„Ukažte mi to parkoviště před šedesáti vteřinami.“

KAPITOLA PĚT

DRYDEN PŘEJEL DO RYCHLEJŠÍHO PRUHU, přičemž držel pickup těsně nad povolenou rychlostí, aby nevzbudil pozornost. Viditelnost na sto jedničky byla lepší než ve městě. Dálnice sledovala pobřeží a zároveň stoupala nad mlhu.

Pro začátek si Dryden dal za cíl vzdálit se od El Sedera. Kam vlastně zamíří, o tom rozhodne později, až vyslechne zbytek Rachelina příběhu. Už minutu mlčela a přemýšlela, jak ho podat. Konečně se k Drydenovi otočila.

„Než cokoli povím, musím něco udělat, abyste mi věřil,“ řekla.

„Jdou po tobě muži se samopaly. Ať už se děje cokoli, nemusíš mě přesvědčovat, že je to skutečnost.“

Pohlédla dolů na své ruce. Vybubnovávaly jakýsi rytmus na jejích kolenou. To, k čemu se chystala, ji znervózňovalo.

„Bude vám to připadat nenormální,“ řekla. „To jen abyste věděl.“

„Víc nenormální než to, co už se dnes stalo?“

„Mnohem víc.“

Vydechla a než mohl Dryden reagovat, řekla: „Myslete si čtyřmístné číslo. Jaké vás právě napadne, ne část čísla vašeho telefonu ani jiného, které by někdo jiný mohl znát. Neříkejte ho nahlas, jen si ho myslte. Stiskněte pevně rty, abyste ho bezděčně nevytvořil ústy.“

Dryden se na ni podíval a uvažoval, jestli to má být vtip. Nebyl. Hleděla na něj s úzkostí, která jí probíhala jako elektrický proud.

Soustředil se na silnici a pustil se do toho. Zavřel ústa. Ignoroval čísla, která pro něj mohla něco znamenat. Nechal svou mysl kroužit kolem jednoho, které bylo čistě náhodné: 6724. Sotva se představa zformovala, když Rachel znovu promluvila:

„Šest tisíc sedm set dvacet čtyři.“

Dryden se k ní otočil a jen zíral. Rachel jeho pohled vydržela. Dodávka se zaduněním přejela rezonanční krajní pás a Dryden strhl volant zpátky doleva a znovu sledoval silnici. Několik vteřin nevěděl, co má říct. Nikdy dřív se nesetkal s něčím tak neuvěřitelným a přitom tak nepopíratelným.

Znovu na ni vrhl pohled. Stále čekala, jak zareaguje.

Podíval se dopředu a pomyslel si. *Jestli to slyšíš, řekni antilopa.*

„Antilopa,“ řekla Rachel.

CURREN V ŘÍDKÉM PROVOZU NA DÁLNICI zvýšil rychlost na sto pětáctyřicet.

„Jsou asi sedm kilometrů před vámi,“ ozval se Gaul z mobilního telefonu. „Jedou skoro přesně povolenou rychlostí, takže je dohoníte během několika minut. Nejbližší sjezd z dálnice přijde až po třiceti kilometrech.“

„Rozumím,“ řekl Curren, třebaže uhádl, že Gaul už hovor ukončil.

Pracovat pro Gaula někdy vypadalo jako pracovat pro Boha. Zdroje vědomostí toho muže jakoby hraničily s všemohoucností a přitom zůstávaly skoro úplně obestřené tajemstvím. Člověk si ho také nechtěl naštvat. Currena by nepřekvapilo, kdyby zjistil, že Gaul umí proměnit lidi v solné sloupy.

„TY MŮŽEŠ JEN TAK... ČÍST MOJE MYŠLENKY?“ vypravil ze sebe Dryden.

Cítil, že se s tím jeho hlava chce srovnat a moc se jí to nedaří.

„Číst možná není to pravé slovo.“ Řekla Rachel. „Tím by vznikl dojem, že to dělám záměrně. Spíš by se to dalo nazvat slyšení. Jde to samo. Dokonce to ani nemůžu vypnout.“

„A to slyšíš všechno. Každou myšlenku. Každý nápad.“

Rachel přikývla. „Pokud vím, tak ano. Někdy je problém rozeznat moje myšlenky od myšlenek někoho jiného. Když zjistím, že si myslím *bylo by hloupé nechat se zrovna teď zastřelit*, je těžké zjistit, jestli je to vaše myšlenka nebo jenom moje. Ale o většině myšlenek, ano, můžu říct, že jsou vaše. Dodala měkčeji: „Vím, že jste hodný člověk a že mě máte rád, a že když jste se mnou, někoho vám to připomíná. A jste z toho zároveň šťastný i smutný.“

Drydenovi se do hlavy vplížilo napětí: bude teď muset cenzurovat vlastní myšlenky? Každou pitomou nahodilost, která ho napadne? Dokázal by to vůbec?

„S tím si nedělejte starosti,“ řekla Rachel

Trvalo asi vteřinu, než si uvědomil, co se právě stalo –, že mu odpověděla na něco, co ani nevyslovil.

„Promiňte,“ omlouvala se Rachel. „Jestli chcete, můžu počkat, až to řeknete nahlas.“

Dryden hodnou chvíli mlčel. Sledoval, jak ubíhají dozadu čáry na vozovce.

„Jak to děláš?“ zeptal se. „Jak to funguje?“

„Já nevím.“

„Uměla jsi to vždycky?“

„Alespoň poslední dva měsíce. Jak dlouho předtím, nemám tušení.“

Svým způsobem se zdála být stejně zmatená jako on. O tom nebylo pochyb.

„Vím, že to nefunguje na větší vzdálenost,“ řekla. „Kdybyste někdy potřeboval trochu soukromí, stačí si udělat krátkou procházku.“

Drydenovi stále seděl ve spáncích ten podivný chlad. Za celou tu dobu, kdy ho pocítil poblíž dálnice, vůbec nevyprchal. Když teď na to myslel, uvažoval, jestli tam byl už předtím – ve městě, na chodníku, dokonce od prvních okamžiků, kdy se setkal s Rachel.

„Ten chlad vychází ze mě,“ řekla. „Nevím, co to můj mozek dělá, ale v jiném člověku to vzbuzuje právě takový pocit.“ Řekla to takovým způsobem – tiše a zranitelně, omluvně – že Drydem mohl skoro číst její myšlenky. „Nemyslete si, že jsem zrůda. Neopouštějte mě. Prosím.“

„Sotva to cítím,“ řekl Dryden. „Neboj se.“

Přikývla, pak si přitáhla nohy k sobě na sedadlo a objala si kolena. Když takto seděla, vypadala drobně.

ZA ČTYŘI MINUTY PŘEDJEDOU PICKUP. Curren ještě neviděl jeho koncová světla kvůli stoupání a zatáčkám pobřežní dálnice, ale v duchu si to spočítal.

Ohlédl se přes rameno na prostřední sedadlo dodávky, kde seděli tři z jeho mužů s připravenými zbraněmi.

V jejich výrazech neviděl žádné potěšení a sám také žádné necítil. Práce se musela vykonat; nic víc, nic míň.

„Nezdržujte se vyřazením vozidla,“ přikázal Curren. „Rovnou zabíjejte. To děvče první.“

„**TO MÍSTO, KDE MĚ DRŽELI,** vypadalo jako nemocnice,“ vyprávěla Rachel. „Až na to, že byla prázdná. Byla jsem tam jenom já a ti lidé, co se tam o mě starali.“

„Odtamtud jsi dnes v noci utekla?“

Rachel přikývla.

Drydenovi to nešlo do hlavy. El Sedero bylo docela malé městečko; bylo těžké si v něm představit něco jako opuštěnou nemocnici. Uvažoval o té části města, odkud podle všeho Rachelini pronásledovatelé přišli: z oblasti ve vnitrozemí hned za hřebenem dun. V tom místě byly kancelářské prostory – stovka akrů dobře udržovaného pozemku s táhnoucí se řadou jednopodlažních a dvoupodlažních budov. Kolem takových staveb jste mohli denně jezdit dvacet let a ani je nevnímat. V jedné z nich jste mohli pracovat a nemít potuchy, co se děje za vedlejšími dveřmi.

„To byly ty budovy,“ řekla Rachel. „Ta, ve které mě drželi, stála o samotě, hodně vzadu.“

Dryden čekal, až bude pokračovat. Pažemi si stále svírala kolena. Hleděla před sebe do noci, která se valila proti nim.

„Probudila jsem se tam přede dvěma měsíci,“ řekla. „Byla jsem připoutaná k nemocničnímu lůžku. Nevěděla jsem, kde jsem, ani kdo jsem. Občas se ukázal jeden doktor se světlými vlasy, buď aby mi zavedl do žíly v paži jehlu, nebo aby ji odnesl. Jindy přicházeli jiní muži, ti samí, kteří mě honili dnes v noci, a rozvazovali mi řemeny u lůžka. Pak zase přišli a znovu mě připoutali. Nikdo na mě nikdy nepromluvil, i když jsem se hodně vypytovala. Nikdo mi neřekl, co se se mnou děje a proč.“

Dryden cítil, jak rukama svírá volant.

„V prvních několika dnech,“ pokračovala Rachel, „jsem si všimla, že se mi v hlavě honí podivné myšlenky. Chvilí jsem se domnívala, že se mi vrací paměť, ale ne dlouho – byly prostě příliš bizarní. Vůbec nevypadaly jako moje vlastní myšlenky. Některé třeba patřily muži myslícímu na manželku. Tyto myšlenky byly mnohem hlasitější, když přišel do pokoje ten blondák nebo ostatní, a po čase jsem pochopila, co to ve skutečnosti slyším.“

Dryden předjel další kamion. Před ním se táhlo jeden a půl, snad dva kilometry prázdné a tmavé silnice.

„Všechno, co vím, mám z jejich myšlenek,“ řekla Rachel. „Těch lidí v budově. Nebylo toho mnoho. Sami skoro nic

nevěděli. Najali je, aby se tam o mě starali, ale nevěděli, odkud jsem přišla. Věděli, že můžu číst myšlenky – varovali je před tím – ale nikdo jim neřekl, *jak* to dokážu a jak jsem se k tomu dostala. Takže to nevím ani já.“

„Museli vědět jiné věci. Pro koho pracovali – pro vládu, pro nějakou společnost, něco takového.“

„Bylo těžké dostat z nich něco podobného. Většinou nebyli dost blízko, abych je slyšela myslet. A i když byli, skoro nikdy to nepomohlo. Divil byste se, jak jsou myšlenky lidí rozptýlené. Slyšíte neustále přemílané kousky sporu, který s někým měli. Pravděpodobně něco, co si při něm přáli říct. Někdy jim v hlavě slyšíte jenom píseň. Málokdy slyšíte důležité věci o jejich životě: jejich jméno, jejich zaměstnání, o čemkoli takovém. Jak často třeba vy myslíte na vlastní jméno?“

„Myslím, že to chápu.“

„Když se lidé soustředí na své myšlenky, myslí obyčejně na to, co *nevědí*. Na to, čím si nejsou jistí. Takže ti muži si kladli spoustu stejných otázek, jaké jsem si kladla já. Jako třeba kdo jsem. Odkud jsem přišla. Nevěděli to. Získala jsem jméno člověka, pro kterého pracovali, myslím, že pro někoho velice mocného – muže, na něhož mysleli jako na Gaula.“

To jméno něco Drydenovi říkalo. Slyšel ho už dřív, ale nedokázal je nijak zařadit. Někdo na vrcholu některé z velkých společností usilujících o zakázky v oboru obrany, pomyslel si. Hodně nahoře v propojené struktuře korporální Ameriky a vlády. To nebyl svět, v němž by se Dryden cítil jako ryba ve vodě, ale během své aktivní služby se o něm dověděl víc, než mu bylo milé.

„Lidé v té budově na něho hodně mysleli,“ řekla Rachel. „Byli z něj pořád nervózní. Zvláště ten blondák. Právě od něj jsem se toho dověděla nejvíc. Měl místnost na druhém konci chodby – počítám, že kancelář. Trávil tam hodně času. Možná si myslel, že je to mimo můj dosah, ale nebylo – ne dost.“

„Co ses od něho dověděla?“

Rachel zavřela oči. Dryden měl opět dojem, že si třídí myšlenky, aby je mohla seřadit tak, aby dávaly smysl.

„Že se od nich chce, aby ze mě dostali informace. Co vím – co jsem *věděla*, až si dokážu vzpomenout.“

Dryden čekal, až Rachel znovu promluví.

„K tomu byly ty nitrožilní drogy. Aby mě přiměly mluvit – ve spánku. Jenže nešlo jen o tohle. Drogy měly dokázat, abych ze spaní hovořila s lidmi. Někdo by mi mohl klást otázky a já bych odpovídala. Myslím, jako kdybych byla v hypnóze. Za moje problémy s pamětí také můžou drogy. Tak jak to ten blondák chápal, byl to vedlejší účinek, který se projevovoval, když jsem byla vzhůru. Když jsem spala – *mluvila* ze spaní – mohla jsem si vzpomenout na to, co vím.“ Jemně vydechla. Dryden v tom zvuku postřehl emoce. Z nějakého důvodu náznak strachu.

„Zjistila jsi po nějaké době, co z tebe dostali?“ chtěl vědět Dryden. „Slyšela jsi to v blondákových myšlenkách?“

Rachel zavrtěla hlavou. „Nikdy mě nevyslychali oni. V jeho myšlenkách jsem slyšela, jak on i ti ostatní museli vždycky opustit budovu, jakmile mě drogy omámily, a že mě přijdou vyslychat jiní. Ti už byli pokaždé pryč dřív, než jsem se probudila. Blondák ani ti ostatní neměli tušení, kdo ti lidé jsou – dokonce je nikdy ani neviděli. Takže jsem se neměla jak dovědět, co jsem ve spánku řekla. Na chvílku se odmlčela. „Myslím, že vám to všechno připadá hodně podivné.“

Dryden sledoval dálnici. To, co Rachel řekla, vůbec neznělo podivně. Dryden mohl uvést tři různá narkotika, která měla účinky, jež Rachel popsala. Nejednou byl svědkem jejich použití na lidech. Všechna tři měla vedlejší účinek, jímž teď trpěla i Rachel: blokádu paměti, obvykle umístěnou přímo v časovém bodu, kdy byla droga poprvé podána.

Rachel se k němu otočila. Pohlédl na ni a viděl, že se jí stáhlo obočí ve zmatku nad tím, co právě slyšela v jeho myšlenkách.

„Budu ti toho o sobě muset ještě hodně vysvětlit,“ řekl Dryden. „Když to budeš chtít vědět.“

Přikývla a znovu se zadívala dopředu.

„Ta informace, kterou se z tebe snažili dostat,“ řekl Dryden. „Zdá se, že z toho máš strach.“

Rachel znovu přikývla a Dryden slyšel v jejím dechu stejné zachvění jako před chvílí.

„Proč se toho bojíš?“ zeptal se.

„Protože se báli *oni*. Ten blondák i ti ostatní, ti vojáci. Sami nic nevěděli, ale znali jiné lidi, kteří věděli o některých podrobnostech. Jiné lidi, kteří pracovali pro Gaula ve vyšším postavení. A ať už je ta informace, kterou nosím v hlavě, jaká chce, ti lidé se jí děsí. Bojí se jí, jak se lidé bojí, když jde o něco opravdu velkého. Jako jsou nemoci. Jako jsou války. Jako když něco přichází.“

Chlad v dívčině hlase jako by vyzařoval do Drydenových kostí.

„To je všechno,“ řekla Rachel. „To je všechno, co o tom vím. Bojím se.“

Než mohl Dryden položit další otázku, objevily se v zrcátku na dálnici vzadu nové reflektory. Přijíždějící vůz se pohyboval rychle a přešel z pruhu do pruhu, aby předjel jiné vozidlo.

Rachel reagovala – buď na Drydenovu náhlou ostražitost, nebo na myšlenky, z nichž vycházela. Otočila se, naklonila se dopředu a podívala se do zrcátka na straně spolujezdce.

Dryden nespouštěl oči ze zrcátka po své straně a cestu před sebou nesledoval víc, než nezbytně musel. Nové vozidlo vklouzlo před reflektory vozu, který předjelo, a na chvíli ukázalo své obrysy.

Vypadalo to jako uzavřená dodávka.

GAUL SLEDOVAL ze tří samostatných úhlů Ford-150, motor pod kapotou a kabinu osvětlené strašidelně modrobílou barvou termovize. Čtvrtá Miranda měla širší záběr, který zahrnoval i uzavřenou dodávku s Currenem a jeho týmem. Dodávka snadno zkracovala vzdálenost a nic nenasvědčovalo tomu, že Sam Dryden spatřil pronásledovatele. Pickup udržoval stejnou rychlost.

Gaulovi zazvonil mobil; byl to Hollings, muž pověřený úkolem vyhrabat tajnou část Drydenova zázemí. Gaul hovor ignoroval; právě teď nezáleželo na ničem víc než na dramatu, které se co nevidět odehraje na těchto monitorech. Kéž by s brutální rychlostí a efektivitou. Dryden byl dobře vycvičený voják, ale žádný výcvik na světě se nemůže vypořádat s tak nepříznivou situací, jíž čelil. Currenův tým tvořilo šest mužů

s nejmodernějšími zbraněmi a výcvikem a v jejich prospěch hovořil i prvek překvapení.

Dodávka se přiblížila na pět set metrů. Nebylo úniku.

Mobil přestal zvonit.

DRYDEN SLEDOVAL, jak se dodávka blíží. Když se předtím objevila, trochu zpomalila, možná, aby tolik nebila do očí, ale v následujících šedesáti vteřinách zkrátila vzdálenost na polovinu.

„Jak nás našli?“ divila se Rachel.

Drydenovo neurčité podezření z dřívějšíka, když poslouchal, zda nezaslechne helikoptéru, se vrátilo. Teď už jeho mysl plně zaměstnávalo. Původně přehlédl odpověď, tehdy ještě nevěděl, že je v tom zapletený někdo tak mocný jako Gaul.

„Používají satelit,“ odpověděl. „Možná víc než jeden.“

Posuzoval, co tato skutečnost pro ně znamená, a snažil se zůstat racionální, i když se dodávka blížila. V závislosti na tom, jak jsou Gaulovi nebeští ptáci dobří, mohl by snad spolu se svými techniky sledovat celý konflikt, k němuž se schylovalo. V takovém případě by nemělo smysl zastavit a prchat pěšky do kopců; termální satelitní kamery by je bez problémů sledovaly a Gaul by mohl v souladu s tím směřovat své muže na zemi. Vlastně byl jakýkoli způsob útěku marný, dokud je budou pronásledovatelé schopní sledovat. To ponechalo omezený rozsah možností, z nichž žádná nebyla příznivá.

Dryden cítil, že se k němu vracejí dávno naučené mentální finty. Způsoby, jak si udržet normální pulz a zachovat chladnou hlavu. Pocit to byl podivně příjemný jako basový rytmus písně, kterou už léta neslyšel.

„Přijímám od vás povzbudivé vibrace,“ řekla Rachel, „ale přijde mi divné, proč pořád jedete povolenou rychlostí.“

„Budou si dál myslet, že překvapení mají na své straně,“ řekl Dryden. „Což znamená, že ve skutečnosti je na naší.“

Před nimi se rýsoval další tahač. Bude právě dost času, aby ho předjeli, než je dodávka dostihne. A to bude rozhodující, protože Dryden náhle pochopil, co musí udělat. Silnice se k tomu výborně hodila: dva pruhy vlevo ohraničené

betonovým dělicím pásem a vpravo zábradlím a srázem do moře v úhlu pětáctýřiceti stupňů. Na žádné straně krajnice. Dálnice klidně mohla být Lincolnovým tunelem – přesně to, co potřeboval.

Pohlédl na Rachel. „Ty už můj plán znáš, vid’?“ řekl.

„Myslím že ano,“ přisvědčila. Sevřela opěrku na dveřích spolujezdce, aby se připravila, kdyby se to vyvíjelo tvrdě.

Dryden riskl mírné zvýšení rychlosti, aby předjel tahač a dokonce použil při přejíždění do vedlejšího pruhu blinkr. Za nimi změnila pruh i dodávka a zahájila závěrečný nápor ke smazání vzdálenost.

GAUL SE NAKLONIL K NEJBLIŽŠÍMU MONITORU. Všechno noční stres a úzkost do minuty skončí, právě tam v ohnivé spršce střel.

V té chvíli bylo na chodbě slyšet rychlý běh, ve dveřích se objevil technik s přenosným telefonem.

„Pane,“ řekl muž, „to je Hollings. Říká, že je to velmi důležité.“

Gaul převzal od technika telefon, aniž přitom spustil zrak z monitoru.

„Nemůže to počkat třicet vteřin?“ řekl Gaul do telefonu.

„Nejsem si jistý, že může, pane,“ ozval se Hollingsův hlas.

„Zkoušel jsem váš mobil, ale nemohl jsem se dovolat...“

„Plytváte vteřinami, prostě mi to řekněte,“ vyštěkl Gaul.

„Mám část utajované složky Sama Drydena. Jeho schopnosti jsou podstatně vyšší než u příslušníků Delt. Jestli ho Currenovi muži stále ještě pronásledují, je třeba jim to říct.“

„Co dělal Dryden po Deltě?“ zeptal se Gaul.

„Nějaký federální program s názvem Ferret. Mohlo to spadat pod zvláštní oddělení pro bezpečnost země, pořád se to ještě pokouším zjistit.“

„Jakou práci dělal ve Ferretu?“

„Tu jedinou, kterou Ferret vůbec dělá. Mimořádná zadržování.“

Tato dvě slova vnikla do Gaula jako zimní vítr.

Očima se vrátil zpět k monitoru. Pickup jel dál na hranici

PATRICK LEE

NA ÚTĚKU

Z anglického originálu *Runner*, vydaného nakladatelstvím Minotaur Books, New York, v roce 2014, přeložil Jindřich Mandák
Obrázek na obálku dodala Isifa Image Service s. r. o.
Obálku a grafickou úpravu navrhl Vladimír Verner
Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o., v Praze roku 2014 jako svou 1236. publikaci
Odpovědná redaktorka Marie Válková
Vydání první. AA 12,93. Stran 280
Vytiskla tiskárna Finidr, spol. s r. o.
Doporučená cena 288 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7429-074-9